

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593370240/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

kan Du lære i en Ruf,» og tog en Baad, hvori vi seilede ud i Sundet. «Her kan Du springe ud, her er dybt, og Vandet bærer,» sagde han. Enten nu Vandet bar, fordi det var dybt, eller fordi det var mere saltholdigt end ved Kysten, eller fordi jeg havde Tillid til Valdemars Ord, saa kom jeg meget godt op og laa nogle Secunder i Overfladen; men da jeg vilde gøre Tagene, begyndte jeg at synke. «Kan Du holde Dig, til jeg er klædt af?» spurgte Valdemar; men da det ikke lod til, at jeg kunde, kastede han en Aare ud til mig. Han vilde nu klæde sig af, men havde ikke faaet Armene ud af Troien, da en Kastevind væltede Baaden. Jeg saae ham omgiven af Skum stige op, men han kom alligevel ikke tilsyne; thi han var under Seilet, og det var nu mig, der roende paa min Aare fik ham fri. En Skovshovedbaad kom os efter en Times Tids Forlob tilhjælp og fik Baaden paa ret Kjøel; men det Meste af mit Tøi var borte, saa at jeg maatte seile hjem med Fiskeren og laane en Jakke m. M. hos ham, for om Aftenen at kunne tage til Byen. «Er De ogsaa Socader?» spurgte Fiskeren, og da jeg benægtede det, tilføiede han: «Saa skulde De en anden Gang seile alene ud, og med Seilet strøget, naar De vil svømme.» – Valdemar paastod, at han med Livsfare havde lært mig at svømme, og da jeg fortalte ham min Drøm, sagde han: «Din Fader vilde have, at jeg skulde give Dig Bevis paa mit Venskab.»

Hjemme hos Dr. Hilder havde jeg ogsaa Venskab, ikke saa meget i Doctoren – thi han havde sine Interesser udenfor Huset, og saasomt jeg var kommen i Huset, beskæftigede han sig mindre med mig – som i hans Søsterdatter, Sophie. Der var og blev bestandig hos mig en Mangel paa Tilboielighed for hende, hvilken hun ligesaa bestandig overvandt til en vis Grad ved sin Blidhed og ved den Evne, Naturen havde givet hende til at gjøre sig til Depot for Fortrolighed. Medens jeg lukkede af for det, jeg dybest tænkte paa, gjorde hun det behageligt for mig at passere med hende og betroe hende mange Smaating. Strax efter at jeg var kommen der i Huset, spurgte hun mig engang, om det nu var længe, siden jeg havde seet hende, jeg vidste nok, hvortil jeg svarede Ja. – «Har Du nu Haab om at see hende?» – Dertil svarede jeg ogsaa Ja; thi det var før min frugtesløse Gang til Landstedet. – «Det er jo godt,» sagde Sophie.

Efterhaanden aftog Spørgsmaalene af denne Art; hun udviklede sig fra Barn til Jomfru, uden at jeg lagde Mærke dertil.